

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1522/2016
19.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радета Еркића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 3220/11 од 24.03.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 912/16 од 15.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 3220/11 од 24.03.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 912/16 од 15.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 3220/11 од 24.03.2016. године окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године. Истом пресудом на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећена ... „ББ“ ... је упућена на парницу, ради остваривања имовинскоправног захтева, а на основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 77.315,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 912/16 од 15.09.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Раде Еркић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело или да их укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да укине само другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са образложењем да је на утврђено чињенично стање примењен закон који се није могао применити јер, радње за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом нису могле бити правно квалификоване као кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, имајући у виду да је окривљени исте предузео као директор предузећа „ВВ, ..., што значи да је поступао у својству одговорног лица свог предузећа (члан 112. став 5. КЗ), тако да с обзиром на такво својство, окривљени, према ставу браниоца, не може бити извршилац кривичног дела превара. У вези са тим бранилац у захтеву наводи и то да из образложења побијаних правноснажних пресуда недвосмислено произлази да је противправна имовинска корист прибављена Предузећу „ВВ“, ... коме је оштећено предузеће испоручило робу, а не окривљеном, који је поступао у име и за рачун свог предузећа, те да се чињенични опис радње извршења тиче искључиво односа два привредна друштва везаног за њихову привредну делатност, тако да је исти, према ставу браниоца, морао бити разматран у светлу неког кривичног дела којим се штити привреда – злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Ово стога, јер су у чињеничном опису радње извршења предметног кривичног дела наведеног у изреци првостепене пресуде означене све чињенице и околности које представљају субјективна и објективна обележја кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом. Наиме, према изреци првостепене пресуде окривљени АА је у намери да себи прибави противправну имовинску корист у износу који прелази 1.500.000,00 динара приликом куповине робе од оштећеног предузећа поступајући у својству директора предузећа „ВВ“ ... лажним приказивањем чињенице да је његово предузеће солвентно и да ће робу платити довео и одржавао у заблуди представника оштећене ... „ББ“ ... и на тај начин га навео да му на штету свог предузећа испоручи робу у износу од 11.292.147,00 динара, оштетивши ... „ББ“ за наведени износ.

Код тако утврђених чињеница из којих произлази да је окривљени инкриминисане радње које представљају навођење овлашћеног представника оштећеног предузећа да окривљеном испоручи робу у вредности од 11.292.147,00 динара, довођењем у заблуду тог лица лажним приказивањем чињеница, да је његово предузеће солвентно и да ће моћи да плати испоручену робу, предузео у намери да себи прибави противправну имовинску корист у износу већем од 1.500.000,00 динара, што је законско обележје кривичног дела преваре из члана

208. став 4. у вези става 1. КЗ, а не кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. КЗ, код ког кривичног дела извршилац поступа у намери прибављања противправне имовинске користи за правно лице у којем је запослено, друго правно лице или други субјект привредног пословања који има својство правног лица или за предузетника. Поред тога, по налажењу овога суда, околност што је окривљени у конкретном случају поступао у својству одговорног лица – директора предузећа, насупрот наводима захтева не искључује могућност да исти буде извршилац кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, јер извршилац тог кривичног дела може бити свако, па самим тим и одговорно лице.

Стога се, по оцени овога суда, захтевом браниоца окривљеног неосновано указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, када су радње за које је окривљени оглашен кривим правно квалификоване као кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

љи